

Arrest

nr. 143 687 van 20 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 september 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van 19 september 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 november 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Mr. F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekster dient op 7 maart 2012 samen met haar moeder en broer een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna:

Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 12 november 2012 onontvankelijk verklaard. Op 12 november 2012 wordt een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, waarvan verzoekster op 12 december 2012 in kennis wordt gesteld. Het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing en het bevel wordt op 28 mei 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 103 618.

1.2. Op 15 juli 2013 dient verzoekster een volgende aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.3. Op 19 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op 7 oktober 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene stelt verder dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. Haar moeder heeft immers een relatie gehad met de heer A.O., die sinds 05.04.2005 over verblijfsrecht in België beschikte en op 21.06.2012 de Belgische nationaliteit verkreeg. Betrokkene woonde samen met haar moeder en broer bij deze heer A.O.. Zij vormden een gezin, zorgden voor de heer O. toen hij hulpbehoevend werd en droegen ook de kosten van zijn begrafenis, toen hij op 21.03.2013 overleed. Echter zou deze heer O. de biologische vader van betrokkene zijn; wat zij pas op het einde van zijn leven te weten is gekomen en waarvoor zij nog de bewijsstukken in de vorm van een DNA-test aan onze diensten zou doorsturen. Echter verzuimt betrokkene het om aan te tonen waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou vormen waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen.

De advocaat van betrokkene beweert verder dat zij, indien de heer A.O. nog had geleefd, in de hoedanigheid van dochter van een Belgische vader verblijfsrecht had kunnen putten. Echter dient te worden opgemerkt dat de advocaat van betrokkene dit niet aantoonst en dat hij evenmin verduidelijkt waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen waardoor betrokkene niet naar haar land van herkomst kan terugkeren om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen.

De bewering dat zij niet eerder werd ingelicht over het feit dat de heer O. haar natuurlijke vader zou zijn, omdat dit volgens de Armeense cultuur en gewoonten niet gebruikelijk zou zijn, kan niet als buitengewone omstandigheid weerhouden. Zij toont immers niet aan waarom dit gegeven haar nu zou verhinderen om naar haar land van herkomst terug te keren om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen.

Het feit dat de heer O. in België begraven is, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien zij steeds een aanvraag kan indienen in het land van herkomst om een visum te verkrijgen voor Kort Verblijf. Zo beschikt zij over de mogelijkheid om het graf van haar partner periodiek te komen bezoeken. Verder toont betrokkene ook niet aan dat zij of haar moeder niet over de mogelijkheid beschikt om het stoffelijk overschot van de heer O. naar het land van herkomst te laten overbrengen.

De elementen van integratie, namelijk de duur van haar verblijf en het feit dat zij Nederlandse les heeft gevolgd, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.4. Op 19 september 2013 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor een termijn van drie jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

"Mevrouw,

Naam, voornaam: geboortedatum: geboorteplaats: nationaliteit:

A.N. (...) Armenië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(1), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 12.12.2012.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 13.11.2012, haar betekend op 12.12.2012. Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 15.07.2013."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een tweede middel dat gericht is tegen het bestreden inreisverbod de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"dat de bestreden beslissing, zijnde bijlage 13sexies, stelt dat door het feit dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hetwelke eerder - dd. 12.12.12 – aan haar was betekend, haar thans een inreisverbod van 3 jaar dient te worden opgelegd;

dat echter dit inreisverbod onwettig is ingevolge het feit dat het zonder enige motivatie voor een maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd;

dat terzake verzoekster verwijst naar het arrest nr. 92.111 van 27 november 2012 van de RvV;

dat aldan de Raad oordeelde dat "waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximumtermijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld";

dat voorts de Raad stelde dat "daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd";

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus het bestreden inreisverbod van 19.09.13 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze kennelijk onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, ook de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis Vw. van 19.09.13 ook dient vernietigd te worden;"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende"

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het bestreden inreisverbod verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

2.3. In het bestreden inreisverbod staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod wordt opgelegd met als reden dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Er wordt gespecificeerd dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 12 december 2012. Verder wordt gespecificeerd dat de termijn van het inreisverbod drie jaar bedraagt omdat verzoekster sinds de betekening van dit bevel nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten en dat zij daarenboven een aanvraag *9bis* heeft ingediend op 15 juli 2013.

De Raad merkt hierbij op dat het beroep tegen het bevel, betekend op 12 december 2012, op 28 mei 2013 door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 103 618.

2.4. Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

Waar verzoekster betoogt dat het inreisverbod onwettig is omdat zonder enige motivatie een maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, gaat verzoekster geheel voorbij aan het gegeven dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat verzoekster, nadat haar een bevel om het grondgebied te verlaten van 12 november 2012 werd betekend op 12 december 2012, nog steeds geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten en dat zij daarenboven een aanvraag *9bis* heeft ingediend op 15 juli 2013.

Dit laatste gegeven heeft betrekking op de termijn van het inreisverbod, zo blijkt onmiskenbaar uit de bewoordingen van het bestreden inreisverbod. Verzoekster kan derhalve op dit vlak niet worden bijgetreden. Een schending van de formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

2.5. Verzoekster lijkt door middel van verwijzing naar rechtspraak van de Raad aan te voeren dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft gehandeld door geen rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verzoekster. Lezing van bestreden inreisverbod leert echter dat de gemachtigde de opgelegde termijn van drie jaar van een motivering voorziet waarin wel degelijk wordt verwezen naar omstandigheden die eigen zijn aan het specifieke geval van verzoekster, met name het gegeven dat verzoekster nadat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend nog steeds geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten en dat zij daarenboven een aanvraag *9bis* heeft ingediend op 15 juli 2013. Aldus blijkt dat onderzoek werd gevoerd naar de omstandigheden van verzoekster.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster op deze concrete motivering van het bestreden inreisverbod niet ingaat en deze aldus niet betwist. De motivering beantwoordt ook aan de gegevens van het administratief dossier. Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad maar daarbij moet opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat

verzoekster niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak, zodat *in casu* dezelfde conclusie zou moeten worden getrokken. Verzoekster preciseert verder niet met welke andere specifieke omstandigheden, dan diegene vermeld in het inreisverbod, rekening moest worden gehouden.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het komt aan verzoekster toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van drie jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de motivering desbetreffend in het bestreden inreisverbod kennelijk onredelijk is. Verzoekster zet zulke argumenten niet uiteen in het tweede middel gericht tegen het bestreden inreisverbod.

Gezien wat hierboven wordt besproken, blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat het opleggen van de termijn van drie jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de desbetreffende motivering kennelijk onredelijk is.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod. Het inreisverbod blijft derhalve gehandhaafd.

2.6. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

De Raad wijst op artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet dat een inreisverbod als volgt definieert: “*de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)*”.

In het licht hiervan en gelet op bovenstaande vaststellingen in punt 2.5. wordt ter terechtzitting de raadsvrouw van verzoekster de vraag gesteld welk belang verzoekster nog meent te hebben bij huidig beroep tegen de eerste bestreden beslissing, met name de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de machtigingsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De raadsvrouw stelt dat het inreisverbod niet afdoende is gemotiveerd, maar gelet op de vaststellingen in punt 2.5. kan de raadsvrouw hier niet worden gevolgd. Voorts stelt de raadsvrouw dat het bestaan van een inreisverbod niet belet dat de beslissing met betrekking tot de verblijfsaanvraag inzake artikel 9bis wordt onderzocht. Vervolgens stelt de raadsvrouw dat het belang zijn oorsprong vond van voor dat het inreisverbod werd afgeleverd.

De Raad benadrukt dat het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en ook nog dient te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. In het geval van een eventuele vernietiging van de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, mag de gemachtigde niets anders dan – na te hebben vastgesteld dat verzoekster nog steeds in het Rijk verblijft en onder een inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staan – vast te stellen dat het verzoekster voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs

tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet). Er kan verzoekster aldus geen machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegekend. (RvS, NTB 30 december 2014, nr. 10.989) Het betoog van de raadvrouw laat niet toe anders te besluiten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES